

ეკულებიას რომ მივემხაროთ
შეძლება სადა გვაქვსო. ეს
ლიკვიდი მოახსენეს მათ მეუფე-
ტესიკოპოზზ ბესარიონს, რომე-
ც უბრძანა ზედმიწერილ ეკა-
ტების შემავალთ შტატის ეკ-
სის გალავნის გაკეთებაში და-
ნების ომოჩენა და წინააღმდეგ
მოხვევებში მათი ზედმიწერილი
ლოგის დაკეტვა. ამის შემდეგ
დღოვნებთ, რომ ჭავბის საზო-
ოება ერთობით მაღლ შეუდგე-
ნის გაკეთებას, რაც იმ-
ათ საძნელო არ არის აქაურე-
ლოვის, როგორც ესენი აზვია-
უნ საქმეს.
— ამანდა. დიდი ზამარის და
მიანი გაზაფხულის გამტარე-
ოთ არ გვქონდა იმედი კარგი
ნდების დანახვის, მყრამ ახლა
ევაც გადააჭარბა ბრწყინვალე
მშრალ დღეებმა, რის შემდე-
გოლვის გამო ხვნა შეუძლე-

შეიქნა, ასე რომ წრეულ
ები ძლიერ დაგვიანებული არის.
— კულ ჭირვებს და ხევადს. ყვე-
ზემოხსენებული მიზეზები უმ-
შვერლოთ ითვლებიან იმ გასა-
ხიან, ოპერლიც მიყენებული
ზოგიერთ არველაძების და მა-
კალეძების ოჯახებს ხველა და
ოქტორვებისაგან, რომელმაც ზო-
გრთ ბავშვებს ერთად მოჰკიდეს
კი და ორი-სამი მათგანი კიდეც
ხვერპლა. შეტად სამწუხარო შე-
ას აქაური საზოგადო სკოლის
სწავლე მანჯგალაძის გარდაცვა-
ბა, რომელიც შესამჩნევი ნი-
ლა და ზედ-მიწვევითი ბეჯითო-
ნი დიდ იმედს იძლეოდა სასარ-
ხლო კაცად გახდომისა.

”თქვენის ცხოვრების შმიდათა-
შმიდად ორი დიდი საგანია: ერთი
ღმერთი და მეორე თქვენი სამ-
შობლო ქვეყანა. ღმერთს ღმრთი
სას აძლევდით, ქვეყანას ქვეყნისას
და ორსავ ემსახურებოდით ერთ-
მანეთის დაუკლისად გულმხურვა-
ლებით და სიყვარულითა. ერთ
შუთიც არ ვიცი თქვენის სიცოცხ-
ლისა, რომ ცხოველმყოფელი შუქი
ამ ორკეც სიყვარულისა არ მიჰ-
ფენოდეს თვითვეულს თქვენს საქ-
მეს, თვითვეულს თქვენს მოქმედე-
ბას. ქვეყანას ემსახურებოდით ღმრ-
თისათვის და ღმერთს აღიდებდით
ქვეყნისათვის, რადგანაც ღმერთ
არის სიყვარული და სიყვარული
სხსნელია ქვეყნისა.

ასურველია, რომ ყურადღება
ქცეოდეს ვისგანაც შესაძლოა
სენის გაქარწყლებას, მით უმე-
ს, რომ სხვათა შორის ერთ ათ-
რომეტის წლის ბავშვს ყელჭირ-
და და ხელა ერთად სჭირს, რი-
მო საწყალი მეტად გაჭირვებულ
გომარეობაშია.

— ჭირნახუდის პარი და ხეხი-
ა. პურს ჯერ-ჯერობით კარგი პი-
უჩანს და იმედიცა გვაქვს, რომ
ი არაფერი გაუჭირდა. სიმინდი
დაგვიანებულია და ჯერ მასზედ
აფერი ითქმის საიმედო. მსხალი
ლიან ცოტა ასხია და უმეტესი
წილი მსხლის ხისა ცალიერია.
მაგიეროთ ვაშლი თავზედ საყ-
ლაოთ იქნეს მგონი, ჯერ იმდენი
რა 18ენახის ვაზები, რომელიც
არა ხვეულებრივ ყინვებს
ქარისად სავსეა მოსხმული ყუ-
ნის მტევნებით.

„თქვენი სიცოცხლე მთელი დ
განუწყვეტელი სათხოებაა, სათ
ხოება, რომლის მაგალითს მარტო
იმ მაღლით ცხებულ მღვდელ-მო-
ნაზენების შორის ვპოულობთ, რო
მელნიც ერთს დროს ყოფილა
ჩვენში ჩვენდა საბედნიეროდ დ
ეხლა, ჩვენდა საუბედუროდ, აღარ
არიან. თქვენ ხორცი დაუმორჩი-
ლეთ ხულსა და ერთი უდიდეს
სათხოებაც ეს არის. გშიოდათ დ
არა სკამდით, გწყუროდათ და არ
სვამდით, გციოდათ და არა თბე
ბოდით იმისთვის კი არა, რომ ვი-
თარცა ანგარმა და ძუნწმა ვერცხ-
ლი და ოქრო მოიხვეჭოთ, არამედ
იმისთვის, რომ რაც საკუთრად
თქვენის თავისთვის არ გემეტებო
დათ, რასაც თქვენს თავს აკლებ
დით, ის სხვას შეჭმატოთ, სამაც-
ლოდ, საქვეყნოდ გასცეთ, თქვენ
სამშობლოს მოახმაროთ. მართალ

„ოქენეთ უაღდებ უსაძღვედლოფ-
აბა! „მე ვგედავ თქვენს წინაშე
კ ამოღებას დღევანდელ დღეს
იმისთვის, რომ თქვენ ჩემს
და-დიდებას ჰსაჭიროებდეთ. თქვე-
საქმენი, თქვენი დაწმ-მოსი-
ნ სიცოცხლე ჩემზე უკეთესად
აღადებს თქვენს ქებასა და დი-
ასა და ჩემი თქმა არას მოუმა-
ს თქვენს სათნოებით მოპოე-
ლოს სახელსა.

ნამეტანბაში ნუ ჩამომართ-
ო შემოთ იმტკიცი-

რება თავ-დადგბით. ოქვენ გწამთ, რომ ადამიანის მხსნელი, მისი რჯული და სარტყენოებაა და ამ გზაზე დვაწლ-მოსილობისათვის არა დაგიზოგიათ-რა. ამისდა მოწმად ოქვენ მიერ აღდგენილი მონასტრებია, ეს ნაშთი ჩეკნის სულიერად ზე-ალსავლობისა. აქ მეტია თვითვეულის ოქვენის დვაწლის ჩამოთვლა და მარტო ამას ვიტყვი, რომ ოქვენი მადლით ცხებული მარჯვენა ყველგან მიგიწვდენიათ, საცა კი ოქვენის ქვეყნის, ოქვენის ერის საკეთილოდ საქმე რამ აჩენილა. არ არის არც ერთი საერთო საქველ-მოქმედო საქმე ქართველობისა, რომ ოქვენი უხვი წვლილი არ ერიოს, ოქვენი ლოცვა-კუროხევა წინ არ უძღვოდეს, თავს არ დასტრიალებდეს.

„მარტო ისიც საკმარისია ოქვენის სახელის მადლობით ხენებისათვის, რომ ოქვენის მეოხებით,

ვია მცირეოდა სახსოვრ სოდაც გეხს ველოსიან ლნი ვართ მელსაც დღერთგულები მიიღეთ ნიშის მადლობის ცემის შენის ქვეყნის იმოდენად, მადლობას უკაცხა. გიხა ესეც ერთი ერთის საცა თქვენის ქვენის განაც მარტო არ იცის ნახვა, სხვის „ოქვენ და ვწუხვარ დებით, მაგ

თქვენის ღვაწლით, თქვენის მამობრიულ სიყვარულით გაუზარდეთ ჩვენს ქვეყანას იმისთანა შვილი, როგორიც ახლად ნაკურთხი ეპისკოპოზი ლეონიდეა. ჩვენ კაცებით დარიბნი ვართ და ჩვენთვის თქვენი გან გაზრდილი, თქვენის მაგალითით გაწურთნილი, თქვენის სულისა და გულის თანამოზიარევანძია, საუნჯეა. ჩვენ შევხარით ჩვენს ახალს ეპისკოპოზს სასოებით და იმედითა, იმიტომ რომ თქვენი გაზღილია, თქვენი სულიერი შვილია და ყოველი მზგავსი მზგავსა ჰშობსო, ნაოქვამია.

„თქვენს გაზღიულს დაიდი და ეკ-
ლიანი გზა უდევს წინ, თუ სიყ-
ვარულს ქვეყნისას თქვენებრ წინ
წაიმძღვარებს და მსახურება მისი
მსახურება იქნება ქვეყნისა. ეს გზა
გზაა საკუთარის თავის გაწირვისა,
წამებისა, ნამეტნავად ჩვენში, სა-
ცა უმაღლება და კილვა ისე ხში-
რია, როგორც არსად. ჩვენ იმედი
გვაქვს, რომ თქვენი გაზღიული,
თქვენი გაწუროვნილი არა ეყალს
არ შეუშინდება და თქვენს მაგიე-
რობას გაგვიწევს. მაგიერობას-
მეთქი!.. მომიტევეთ, გული კაცი-
სა ხარბია: ჩვენ მეტი გვენატრება.
ნუ თუ თქვენ თითონ არ ინებებთ,
რომ თქვენის გაზღიულისაგან მეტი
მოვითხოვოთ, მეტი მოვილოდი-
ნოთ. თქვენ მამა ხართ და ეგ
უსახან შევთავ თუ რაოგორ ას-

ოქვები ვილია. და ოდგაზაც ის
ურჩევნია მამულსა, რომ შეილი
სჯობდეს მამასა, ჩვენ დარწუნე-
ბული ვართ, რომ თქვენ თვითონ
ჩვენზე უფრო მეტის ნატვრით ინატ-
რებთ, რომთქვენი გაზდილი თქვენ
დაგემჯობინოთ ჯერ ღვთითა და
მერე თქვენისავე კურთხევითა, ამი-
სი, ამ ჩვენის კადნიერის რწმენის
თავმდები და საბუთი თქვენი გა-
მული შვილური სიყვარულია, რომ-
ლის წინაშე ქედს იხრის ყოვე-
ლივე სხვა პირადი ვრძნობა პატიო-

სანის კაცისა.
„ჩვენო მართლადა საყვარელო
და ლირს სახსოვარო მღვდელ-მთა-
ვარო! თქვენ აქედამ მიბრძანდე-
ბით, მაგრამ დვთის მაღლით, ჩვე-
ნის ქვეყნილამ კი არა. იქაც ჩვენი
ქვეყანაა, ჩვენი ერია, ჩვენი ძმები
არიან. ჩვენ აქ გიახელით, რომ
გზა შშვილობისა მოგახსენოთ და
თქვენს წინაშე ღმერთს ვსოთხოვთ
თქვენი დღი დელობა და თქვენ-
გან ლო იოთოდ. მოგაირთონ-

დენი ძღვენი ესე ჩვენ-
ად კი არა. ჩვენ უმი-
ომებით მთელს საქართ-
ერთად, რადგანაც შვი-
საქართველოსი, რო-
ეთა თქვენთა სწირავთ
თა და სიყვარულითა.
ნად ჩვენის გულითა-
ბისა და უღრმესი პა-
ა და გიხარღდენ, რომ
ის შვილნი მოიწიფენ
რომ შეძლებისამებრ
ხდიან მაღლობის ღირს
როდენ, იმიტომ რომ
ფეხის წინ წადგმაა,
უკეურით ზე-აღსვლაა
ყენის შვილებისა, რად-
ქ ბრმა და უკეთურმა
სხვის სიკეთის და-
ლვაწლის დაფასება.
მიბრძანდებით ჩვენგან-
თ, რომ ჩვენ გვშორ-
რამ ჩვენთა იმიერ ძმა-
ლი ან ელებს ჩვენს მწუ-
გამხნევებს ჩვენ. ჩვენ-
ეტი გულ-ძვირობა იქ-
მ ეს ასე არ იყოს.
როთ თქვენს წასვლას და
თქვენი იქ მისვლა. ჩვენ
და, ლვთის მაღლით,
ებით. / ყველგან ჩვენს
საქიროა იმისთანა კა-
ის მიხედვით და მაგა-
უროვნება ხასიათი, იწ-
ნობა და გული ადამია-
ოდეთ მათ, საცა თქვენ
და ჩვენ ეს არა გვშურს,
იქაც ჩვენები არიან.
ც არ იყოს, თქვენი
ათნაოების სკოლაა ჩვენ-
იტომაც მარტო ერთი
ქვენის სახელისა ჩვენი
ა. ოჯ, რა ბედნიერიაო
რომელიც გვწურთნის
ის ჩვენ არამც თუ ჩვენ-
თ, არამდ მარტო თვი-
ის ხსენებითაცა, ამ-
რით ერთი ძველი ბრძე-
ნანა ბედნიერი ხართ
ენით კვლავაც ესე ბედ-
და თავ-მოსაწონებლად
კლებთ თქვენს ლოცვა-
ს, თქვენს ლვაწლს თქვენს
ქვეყანასა. საცა გინდ
დე, აღიღე კვერთხი ესე
ანე ერი შენი გზასა სი-

ხ. ჩიკვაიძისა და „მშვენიერი ელქ-
ნეს მაძიებელნი“, ფარსი ორ-მოქ-
მედებად ა. ცაგარლისა, ცხავ-
რების გმირში“ ტაქტულვორ ტარებულ
შევდარებელი იყო ვლ. ალექსევევ-
მესხიშვილი (პეტრეს როლში),
აგრეთვე ბ. ბალანჩივაძეც. კარგი
იყო აგრეთვე ქ-ნი ჩხეიძე მარია
ალექსანდროვნას როლში; ეს ჯერ
ახალგაზდა მსახიობი ქალი სავსე
ჯანითა და იმედებით. უსურვებთ მი-
სი ნიჭის გაფართოვებას და იმედიც
უნდა ვიქონიოთ ამისი, რადგან
მისი ნიჭი იშლება და იფურჩქნება
ვლ. ალექსი-მესხიშვილის ხელმძღ-
ვანელობით. „ცხოვრების გმირმა“
ისეთი შთაბეჭდილება მოახდინა
საზოგადოებაზე, რომ ქვითინი და
კვნესა მაყურებლებისა უერთდებო-
და მოთქმა-გვიდებას უბედური მო-
ხუცი მამისას (ბალანჩივაძე), კვნე-
სას და ცრემლთა ლვრას მარიამი-
სას (ქ-ნი ჩხეიძე) და სასიკვდილოთ
მივარდნილ პეტრეს (ვლ. ალექსი-
მესხიშვილის) ჰისუსტებულს ხმის.
საუცხოვო და ყოველ, თუნდ ბო-
როტ, ადამიანის გულში ღრმად
ჩასაწილო იყო ის წამი, როდესაც
მისუსტებული ხმით, ეს რდესლაც
ს. ცოცხლით სავსე ახალგაზდა კა-
ცი, მაგრამ უსამართლო დევნისა-
გან ახლა ლოგინად ჩავარდნილი
ფერ-მიხდილი ნაწყვეტ-ნაწყვეტად
ეუბნება თავის საყვარელ არსებას:
წადი, ჩემო ცხოვრებავ, დაუკარ,
გამაგონე ხმა ციური, რომ შორს,
შორს წარმიტაცის ფიქრებმათ.
იგიც თვალ-ცრემლიანი, გულ-ამლ-
ვრეული მიღის და უსრულებს წა-
დილს. მოისმის მარტლა რომ ცი-
ური ხმები, იმ მომენტის შესაფე-
რი. მარიამი ჭავებს, გამოდის
კვლავ თვალ-ცრემლიანი, მიღის
პეტრესთან, მაგრამ სად არის პეტ-
რე?! პეტრესი მხოლოდ მკვდარი
ლეში-ლა დაპხვდა... ის გაპარულა
საუცხოვო ხმებთან ერთად! მარია
შეპყივლებს და გრძნობა მიხდილი
და ეშვება პეტრეს გვამზე. ამ ღროს
გამოჩბის მოხუცებული, მისუსტე-
ბული დედა და ეხვევა კვნესითა და
მოთქმით მკვდარს შვილს... ამ ღრო-
მდის საზოგადოება თავ-დაპეტრილად
კვნესდა, ახლა-კი ვეღარ. შეიკავეს
თავი და თეატრის დარბაზი ყრუ
გმინვამ მოიცვა.

ନୀତିରେ ମାତ୍ରାବ୍ୟ

ବାଟରାମ. କୁରୁତ୍ୟେଷ ହାରମନ୍ଦିର
ବାଟମ୍ବେଳ କାରୁତ୍ୟେଲାବାସ ୧୩୯୭
କୁତାଳୀସ୍ବେଲି ଉରାମାତ୍ରିପୁରି ଦାସି
ଅ ଅବୀଶ ୧୫ ଓ ୧୭ ହାରମନ୍ଦିର
ର୍କିନିଶ ତ୍ୟାତ୍ରିଶ ବିରତ୍ୟେଲାଦ „

—♦♦—

